

1. søndag efter helligtrekonger 2021

Prædiken to go version grundet de nye restriktioner i forbindelse med Covid-19.

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Lukas: Hvert år tog Jesu forældre til Jerusalem til påskefesten. Også da han var blevet tolv år, drog de derop, som det var skik ved festen. Da påskedagene var omme, og de skulle hjem, blev drengen Jesus i Jerusalem, uden at hans forældre vidste det. I den tro, at han var i rejsefølget, kom de en dags rejse frem og ledte efter ham blandt familie og bekendte. Da de ikke fandt ham, vendte de tilbage til Jerusalem for at lede efter ham dér; og efter tre dage fandt de ham i templet, hvor han sad midt blandt lærerne, lyttede til dem og stillede dem spørgsmål. Alle, der hørte det, undrede sig meget over hans indsigt og de svar, han gav. Da forældrene fik øje på ham, blev de slået af forundring, og hans mor sagde til ham: »Barn, hvorfor gjorde du sådan mod os? Din far og jeg har ledt efter dig og været ængstelige.« Men han sagde til dem: »Hvorfor ledte I efter mig? Vidste I ikke, at jeg bør være hos min fader?« Men de forstod ikke, hvad han sagde til dem. Så fulgte han med dem tilbage til Nazaret, og han var lydige mod dem. Hans mor gemte alle ordene i sit hjerte. Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker. *Luk 2,41-52*

Nogen gang falder jeg i søvn foran fjernsynet, og når det sker, sker det, at jeg nogle gange vågne i en film eller et quizprogram og blive ganske overrasket over, hvor langt de er nået. Jeg synes jo bare *lige*, at jeg lukkede øjnene et øjeblik.

Det samme kan man tænke i dag, når man hører prædiketeksten om den 12-årige Jesus i templet. Var det ikke lige for et par uger siden, han blev født, og nu er han allerede 12 år. I år synes jeg, det er gået endnu hurtigere end ellers. Det er, som om vi mangler noget. Sidst vi var samlet i kirken hanlede det om barnet i krybben, og nu er han allerede 12 år. Vi mangler rejsen til Betlehem, krybben, englesangen, hyrderne og de vise mænd.

Ja, vi mangler rejsen til Betlehem i mere overført betydning. Vi skal have hovedet og hjertet med. I år er det i hvert fald blevet tydeligt for mig, at de fysiske gudstjenesterne og deres ord og toner er en del af julen, som er svær at undvære. Det har ikke rigtigt føltes som jul i år, fordi kirken, salmerne og fortællingerne har manglet. Måske er jeg ikke den eneste, der har oplevet det sådan. Derfor må vi nu prøve at samle det op, så vi kan få hovedet med videre.

Julens evangelium er både stort og vigtigt, når vi skal forstå Gud, og hvad det er, Han vil os. For det er dér, det hele begynder. Og hvis ikke, vi får den del med, mangler vi noget vigtigt. Julen er Guds kærlighedserklæring til verden og de mennesker, der lever i den. Julenat kommer Gud til vores verden, og fra da af er himmel og jord, Gud og mennesker for evigt knyttet sammen. Det er på den baggrund, vi skal leve vores liv.

I oldkirken var Helligtrekongers søndag (sidste søndag) en dåbsdag, og de efterfølgende søndage hørte menigheden om dåbens betydning og det nye liv, den døbte skal leve. Det samme gør vi i dag og de næste søndage. I det nye liv ligger muligheden for vækst og udvikling. Man skal bruge det til noget, at man er knyttet sammen med Gud. Væksten i den

døbtes liv går gennem Jesus; at lytte til hans ord kan skabe forandring i et menneskesind. Når vi hører hans ord i gudstjenesten, kommer han os nær, styrker vores tro, skaber plads til forandring og sender os fra Guds hus ud i verden. Søndagen, hviledagen, der kan bruges i fællesskab i kirkens rum eller/og med en husandagt i hjemmets rammer.

Men det hænder, at vi har det ligesom Maria og Josef, at Jesus er blevet væk for os. Troen er blevet flosset i kanterne, og meningen er en mælket tåge for vores øjne. Vi har ikke fået os selv med hele vejen. Derfor er det så godt, der er en søndag hver uge, hvor vi kan komme tilbage hertil og blive sporet ind på vejen igen.

Vi må foretage vores egen rejse til Betlehem. Ikke bare i dag, men hver gang Jesus forsvinder for os. Vi må tilbage dertil for at se, hvem han er, og hvad han vil os. For selv om det ikke er jul hele året, så breder julen sig i sin betydning til hele året. Julen er begyndelsen på historien om nærheden mellem Gud og mennesker, og den historie slutter aldrig. Det er netop pointen: Gud kom dengang til vores verden for at være mennesker nær i **al** evighed.

Det er gaven, der rækkes til os. Med gaven følger en brugsanvisning i form af Jesu ord, i form af hans anvisninger af, hvordan vi skal leve vores liv. Der er nogle, der konsekvent nægter at bruge en brugsanvisning, hvad enten tv'et skal indstilles, eller ikea-møblet skal samles – eller når livet skal leves. Og det står jo enhver frit for. Brugsanvisningen bliver ikke stoppet ned i halsen på os. Gud tvinger ingen. Men Hans brugsanvisning er altid tilgængelig.

Og det hænder for os, at vi en dag ikke ved, hvad vi skal stille op med os selv. Det hænder, at vi kommer til kort – at vi har misbrugt det liv, der blev givet til os – at vi har såret mennesker, vi mødte. På sådan en dag er det godt at have en brugsanvisning, og det er især godt at have et sted at gå hen – og det har vi, til Gud. Der kan vi altid komme, hvad end der er sket. *'For ingen af os lever for sig selv, og ingen dør for sig selv; for når vi lever, lever vi for Herren, og når vi dør, dør vi for Herren. Hvad enten vi altså lever eller dør, tilhører vi Herren'*, skriver Paulus et andet sted i Romerbrevet. Gud har knyttet sig selv så stærkt sammen med os, at intet kan skille os fra Ham.

Gud åbner sin kærlige favn for os, giver os et sted at høre til. Han lytter til vores bekendelser af, hvad vi gjorde forkert. Og Han rækker os sin tilgivelse og sender os ud i verden med mulighed for at gøre det bedre næste gang. Forhåbentlig lærer vi af vores fejl, så vi undgår dem en anden gang. Men fejlfri det bliver vi aldrig. Og det ved Gud godt – det var sådan set præcis derfor, Han kom til vores verden – det var derfor, Han døde på korset og til sidst gik levende ud af graven – for at skænke os sin frelse. Gud ved godt, at vi aldrig kommer til at klare den alene. Vi vil til stadighed have brug for Ham og Hans tilgivelse – nu og ved tidernes ende.

For det må vi også på den dag, som alle andre dage, sige: *Lov, tak og evig ære være dig, vor Gud - Far, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen*